

Прѣз пролѣтъта на 1867 год. станали нѣколко сблъсквания между турскитѣ и сръбски погранични власти. Интригата на прѣдмѣтнитѣ погранични сблъсквания дошла на границата не отъ *Стамболъ*, а отъ *Бѣлградъ*. Правителството на князь Михаила Обреновича поискало отъ правителството на Султанъ Абдуль-Азиза поправка на южнитѣ граници — извадило на зелената масса стария пограниченъ споръ между сюзерена и васала. Въ отговоръ на сръбската нота, написана на оскърбителенъ езикъ, Високата Порта заповѣдала на *Скопския* Командантъ да разгони сръбскитѣ погранични постове и да завземе спернитѣ пастбища и пограничнитѣ сръбски селца. Императорскитѣ войски на Н. И. В. Султанъ Абдуль Азиза нахлули два километра на вжтрѣ въ Сръбската територия; пограничното сръбско население гологлаво избѣгало въ вжтрѣшността на Сърбия. Сръбското правителство дигнало гюрултия; свикало подъ знамената нѣколко запаса отъ пограничнитѣ военни окржия; Христичъ трѣгналъ по Европа да се оплаква на кралетѣ и императоритѣ отъ грубата постыжка на Високата Порта; князь Михаилъ повикалъ въ двореца Раковски и Любена *Каравеловъ*; поискалъ отъ тѣхъ организиранieto на една двухиялна дружина, набрана изъ сръдата на българската емиграция въ Сърбия и Романия.

Раковски и Каравеловъ приели прѣдложението на Княза съ слѣдующитѣ условия: а) Раковски и Каравеловъ да събератъ юнацитѣ; б) Сръбското правителство на своя смѣтка да въоружи, да храни и да облѣче въ българска военна униформа юнацитѣ народни; в) Дружината да носи названието „*легионъ на българската самозащита*“; г) за началникъ на легиона да бѣде назначенъ С. Раковски, а Л. Каравеловъ за неговъ помощникъ; д) командата въ *легиона* да става на български езикъ; е) назначението на легиона да бѣде: нѣколко дни прѣди да се обяви война на Турция, отъ страна на